

Erik van der Heijden

Go For Africa. Het verhaal gaat verder!

Eerste druk, augustus 2013
© 2013 Erik van der Heijden

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaard de auteur geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

De gebruiker van dit e-book mag, het werk kopiëren, verspreiden en doorgeven. Daarbij gehouden aan de voorwaarden zoals beschreven in de Creative Commons licentie zoals van toepassing op dit werk. Dit houdt in dat gebruiker een naamsvermelding moet plaatsen, dat gebruiker het niet voor commerciële doeleinde zal gebruiken en dat gebruiker het werk niet mag bewerken.

Inhoudsopgave

Back to Brussubi!	3
De trein is vertrokken :-)	5
Korte update.....	7
Onze moderne wereld.....	9
Alles kan een mens gelukkig maken	12
Het is weer weekeind.....	14
Als je het echt niet meer weet.....	15
Goeie vrijdag!	17
April Fools :-D	18
Delly Belly V 2.0	20
Fire in the hole!	22
De moeite waard om even te lezen, denk ik... ..	24
Home is, where the heart is!	26
Last but not least... ..	28

Back to Brussubi!

Wat was het een lange dag zeg! Niet meer normaal, ben ongeveer 36 uur non-stop wakker geweest. Donderdagmorgen om 9 uur mijn bed uit, laatste dingen regelen, en waar het kan nog een klein beetje rusten. Dan tegen 20:00 nog een laatste repetitie, nog even lekker muziek en lol maken voordat ik dat zes weken ga missen. Daarna door naar huis, en richting Malden zodat Stefan mij weg kan brengen. Dan eindelijk tegen 09:00 het vliegtuig in en gassen maar! We maken nog even een tussenstop in Marokko, en vervolgens vliegen we met een half vol toestel weer verder. Wel gezellig dat heeft wel wat. Al snel raak ik aan de praat met enkele Gambia-gangers zoals ik zelf en dan heb je snel veel te kletsen.

Toch heb ik het idee dat de vlucht veel langer duurt als vorig jaar, dat komt onder andere omdat er geen radio of tv is in het vliegtuig (je kan wel een tablet huren) maar ik heb dat niet nodig, ik heb mijn eigen spullen bij me. Ik ben alleen zo geniaal geweest om me naast de motor neer te planten dus ik hoor helemaal niks door mijn koptelefoon! Dan maar even slapen, mijn medepassagiers zijn er in Marokko uit gegaan dus ik heb nu de hele rij voor mijzelf. En jawel hoor uiteindelijk dan toch echt de daling ingezet voor Gambia. Blij dat dat allemaal achter de rug is, vliegen vind ik wel leuk maar al die luchthaven stress went voor mij nooit, zelfs niet nu ik al zoveel gereisd heb. Omdat ik mij een uur in de tijd vergist heb zijn Lamin en Gerrit nog niet gearriveerd, maar ik had ze vanuit het vliegtuig al even vlug gebeld, dus ze kwamen me direct halen. En na een kwartiertje wordt het straatbeeld herkenbaar: Brussubi, mijn tweede thuis...

Het lijkt alsof ik nooit weg ben geweest, het voelt allemaal al meteen weer helemaal als vanouds en dan nog eens + 100 want wie mijn vorige reis heeft meegemaakt via het blog weet dat ik er toen wel even helemaal anders voor stond. Ik ben thuis! En het voelt geweldig, iedereen is blij mij te zien, en ik ben ook blij om iedereen weer te zien. Al snel wordt mijn telefoonnummer geactiveerd en geld gewisseld, dus de eerste aanzet is gemaakt. Ik heb nu dit jaar een eigen internetverbinding maar dat kost even wat meer werk om dat aan de gang te krijgen. Even een belrondje zodat iedereen weet dat ik er weer ben!

Even de boel uitpakken, douchen (er is stroom dus jippie, heb warm water!) omkleden, even bijkletsen en dan maar even wat gaan slapen. Ik heb een goed gevoel over deze reis, alles gaat weer vanzelf en de sterren lijken gunstig te staan... Zo kreeg ik gister te horen dat de Cherokee automaat die voor mij gereserveerd was kapotgelopen is, dus geen auto voor Erik. Grrrrrr! Maar nog geen uur later belt Jan mij terug, Alhagie heeft geregeld dat de auto toch loopt, fijne vriend! Helemaal top! Ik moet hem nog ophalen, maar dat gaat nog gebeuren later vandaag! Vanmiddag ga ik met Dawda naar Tanji om voor na het weekeind alvast een werkplanning op te stellen, en dan gaan we van start!

Iam to sexy for my car!

Na een heerlijke nachtrust werd ik vanmorgen al vroeg wakker, ik sta nooit vroeg op maar hier is dat wel anders. Vandaag naar Tanji om de auto op te halen, maar daar kwam direct al wat tussen. Ik kreeg een belletje dat een bekende via via erg slecht lag. Hij "ging van de week van z'n eigen af" zweten, kotsen, en bewustzijnsverlies en hevige koortsstuipen. Vanmorgen kreeg ik verontrust telefoontje, na de nodige zorgen van een lokale medische post (waar je je vooral niet te veel van voor moet stellen) knapte hij maar steeds niet op. Of ik iets wist... Ik zeg nou, heeft hij al een infuus met vocht gehad, hoe is het bewustzijn, wat zijn de overige klachten? En bij twijfel naar een goed ziekenhuis... Koortsstuipen zien er heel eng uit, iemand lijkt echt dood te gaan, maar bij de juiste behandeling is het meestal onschuldig. Dat hij via de infusen niet bijkwam baarde mij meer zorgen. Ik kon echter nog niet veel doen, mijn eerste hulp spullen waren nog niet boven water gekomen, en de auto had ik ook nog niet. Ik zeg bij twijfel, direct naar een arts, niet te lang wachten. Maar dit is Afrika, ook als het om mogelijk ernstig letsel gaat... er wordt eerst een conclaaf belegd met de hele stam en dan worden er mondjesmaat knopen doorgehakt, en veel bemoeienis van ons westerlingen wordt dan niet direct in dank afgenomen.

Het duurde allemaal wat langer dan gedacht, maar zo gaat dat hier. Intussen met Mamado een heel interessant gesprek gehad over de verschillen tussen de mentaliteiten van de diverse volken hier en in de omliggende landen. Vorig jaar ben ik daar al wel achter gekomen, maar nu gingen we daar wat dieper op in. Dat moet ook wel, want als je geen beeld hebt van hoe men hier in elkaar steekt dan kan je ze ook niks bijbrengen. Het was een zeer fijn gesprek, en ben altijd dankbaar voor dit soort momenten die gewoon komen zoals ze komen.

Afijn, uiteindelijk met de taxi naar Tanji, en daar maar weer wachten. Onderweg nog even een flesje wijn voor Jan gekocht, acherm ik bel het arme schaap zomaar om 09:00 uit z'n bed! Helemaal niet in de gaten. Ach, nu heeft hij in elk geval een lekker slaapmutsje... Alhagie was intussen zeer drukdoende met al het geregeld, dus ik liet hem maar even gaan. Uiteindelijk na een paar uur wachten en kletsen kwam Alhagie dan eindelijk met de Jeep. Even wat instructies gehad, en daarna rijden maar! Ik rij inmiddels al zeven jaar auto, en heb totaal geen schrik en trouwens ook nog nooit brokken gemaakt, maar hier rijden is toch wel even wennen. Gelukkig ga je hier meestal niet harder als een km of 60 en in de drukke gebieden niet harder als 30 a 40 km/h, dus gewoon oplettend rijden en dan komt het allemaal goed.

Even Gerrit en Jabou droppen op hun compound, want daar stonden nog wat boxen van mij die per container al vooruit waren gegaan. Hij heeft een leuk stekkie, en het deed me goed hem vandaag ook weer wat langer te zien. Daarna Dawda naar huis brengen, en tot slot mijzelf. Dat voelt nog eens lekker vrij, en hoeft ik niet steeds dat pokkenend naar de standplaats te lopen. Eenmaal thuis even op de bank hangen en krijg ik een belletje dat het met "the boy" alweer een stuk beter gaat, gelukkig maar. Inmiddels zijn mijn medische spullen boven water gekomen (en de rest trouwens ook) dus zo meteen even de dozen uitpakken, en alvast wat werk voor morgen voorbereiden. Tenminste als dat gaat want terwijl ik aan het afronden bent wordt de stroom uitgeschakeld. We shall see ☺

De trein is vertrokken :-)

Niet echt natuurlijk, want in Gambia rijden helemaal geen treinen, ik heb nu mijn eigen "trein" in de vorm van een Jeep Cherokee. Ik begin steeds beter mijn draai te vinden, eigenlijk leid ik mijn leventje nu net als thuis: ik kan gewoon mijn eigen plan trekken, in mijn eigen tempo en gaan en staan wanneer ik wil.

Ik vat vanwege de drukke dagen even twee dagen samen. Maandag zijn Dawda en ik naar de PASS-school geweest, even inventariseren hoe het ervoor staat en welke hulp ze nodig hebben. We hebben vier oude frikadellen uit 2008 opgeruimd. In de voeding van deze computers zit geen spanning regulator dus op het moment dat in het lokaal erna het lasapparaat aangaat zakt het vermogen van het stroomnet en vallen ze uit. Vorig jaar hebben we daar al veel te veel tijd in gestoken en dat was ik niet nog eens van plan. Dus huppakee opruimen die handel en nieuwe er neerzetten. Daarna zijn we samen even naar het GTTI gereden, we konden daar echter niets doen want er waren examens bezig, dus daar gaan we later nog terug. Desondanks was de leraar wel blij me weer te zien. Daarna nog even langs bij de vrouwenvakschool, wie mijn vorige blog heeft gelezen of mijn boek heeft, weet misschien nog dat ik over die school nogal not amused was vanwege de teringbende die we daar aantreffen, we hebben dat toen netjes in orde gemaakt waarna ik mevrouw de directrice even goed heb toegesproken. Dat heeft gewerkt! Alles zag er nog spik en span uit, alsof het nog maar een week geleden is geweest dat we het zo achterlieten. Grote complimenten, en natuurlijk belonen we dat, door de laatste oude computers met beeldbuis monitoren te vervangen voor nieuwere systemen met flatscreens. Klasse van hen!

In de middag ben ik naar Tanji gereden, een soort naar vis ruikend Asterix en Obelix dorpje waar de studenten van GFA verblijven die in Gambia werken. Ik heb daar een jongen ontmoet (de buurjongen van Petra) want hij moest naar het ziekenhuis, hij heeft een grote witte vlek in zijn oog wat sterk op staar lijkt. Ik had in Nederland al toegezegd dat ik hem zou opzoeken om te kijken of ik wat voor hem kon doen. Ik heb een afspraak gemaakt om het hem naar het ziekenhuis te gaan en daar verder te kijken...

Tot slot van de maandag nog even naar de garage, mijn remlicht was kapot, dat was redelijk snel gemaakt, eigenlijk had ik dat zelf ook wel gekund maar ik ben zo'n autonitwit dat ik dat liever laat doen door mensen met ervaring. Oh ja, de achterbak ging ook steeds niet open, en daar heeft Harry (Jan's maatje) een uurtje of twee aan gewerkt en dat is ook weer in orde!

Dan naar vandaag...

Vanmorgen ben ik met Modu naar het ziekenhuis gegaan onder begeleiding van Franko, Alhagie's broer. In Serekunda is een goed ziekenhuis met oogartsen en de bijbehorende apparatuur. Ik heb Frank meegevraagd omdat hij daar mensen kent, en dan word je gewoon snel (lees meteen) geholpen. In elk ander geval moet je al om 07:00 aanwezig zijn en je beurt afwachten met de grote kans dat je aan het eind van de dag niet geholpen bent en de dag erna hetzelfde ritueel kan doen. Daar heb ik geen tijd voor, dus dan maar zo. Misschien niet zo netjes, maar zo werkt het hier nu eenmaal, je kan erin meegaan of niet... de keuze moet je per keer afwegen.

Uiteindelijk was de conclusie dat hij geopereerd moet worden, helaas hebben ze die voorzieningen niet in Gambia, dus die mogelijkheid is uitgesloten, want ik kan dat ook niet voor hem bekostigen. Wel heeft hij een bril aangemeten gekregen, die ik hem doneer, en oogdruppels zodat het in elk geval (ins Allah) niet erger wordt, en dat het zicht wat hij nog wel heeft iets zal verbeteren. Soms is het gewoon zo kut om te zien dat voor zoiets relatief simpels mensen hier aan hun lot zijn overgelaten als niemand zich over hen ontfermd, dan maakt me soms wat somber maar ja, This Is

Africa en dat hoort er nu eenmaal bij. Daarna alle apotheken af om de druppels te kopen, maar die hebben ze dus nergens! Dus ik even langs bij Bijilo medical centre en even mijn bevriend arts laten kijken, want er zijn alternatieven maar ik moet wel weten dat hij iets degelijks krijgt en geen troep. Hij kon me echter niet helpen, dus regel ik dat donderdag nog even met de dokter in Serekunda, want dan is de bril klaar, als het goed is...

Vanmiddag weer naar Tanji, moest even een kapotte laptop en computer ophalen, en een goed gesprek hebben met de directeur. Dat is allemaal geregeld. Zo meteen even de was ophangen en eten, en dan vanavond vast wat werk afmaken. Morgenvroeg moet ik met de auto naar de garage vanwege een probleem met de achteras, dit was aanvankelijk verholpen maar het keert nu weer terug, dus maar beter meteen even regelen voordat er meer schade ontstaat.

Korte update

Hier even een korte update van de afgelopen twee dagen: Woensdag heeft eigenlijk volledig in het teken gestaan van, veel wachten, en nog meer wachten. Zoals ik eerder al berichtte moest ik naar de garage met de Cherokee, vanwege wat problemen met de achteras. Dat was nogal een ingrijpende klus. Zelfs voor relatief simpele klusjes moet je hier al het nodige geduld hebben, dus je kan je wel voorstellen hoe dat gaat met grote klussen. Je bent gewoon een dag “kwijt” dat wil zeggen waar het project werk betreft want zelfs wachten kan een bron van inspiratie zijn. Zo vind ik het toch wel knap hoe ze in de “garage” hier met minimale middelen toch zo’n beetje alles wel kunnen doen, als je maar de tijd neemt...

Intussen heb ik nog een goed gesprek gehad met de eigenaar van de garage, en dat geeft een goed beeld van hoe ze werken, en waar hun behoeften liggen. Eigenlijk vind ikzelf dat Go for Africa ook wat projecten zou moeten doen op dit soort plekken in plaats van alleen in de scholen. En dat ga ik dan ook zeker bespreken met Jan. In de tussentijd heb ik nog een laptop gerepareerd welke ik werkend in de container had ingescheept maar die door transportschade niet meer werkte. Savonds lekker rijst met vis gegeten bij Gerrit en Jabou. Ik ben trouwens benoemd tot oom Erik van Mammot het zoontje van Jabou en de aangenomen zoon van Gerrit. En ik heb er weer een leuk neefje bij hihi.

Ik wil trouwens ook nog iedereen bedanken die aan mijn oproep voor donaties gehoor heeft gegeven, ik vind het fijn dat jullie me op deze manier een hart onder de riem steken. Geld wat eventueel over blijft zal ik terug verdelen over de donateurs, al verwacht ik niet dat dit het geval zal zijn. Het gaat er in elk geval om dat ik het nimmer voor eigen gewin zal bewaren, en zoals alle sponsoren kunnen jullie ook inzage krijgen in het financieel overzicht van dit project. In de tussentijd blijven donaties welkom. Ik begrijp dat je niet de beurs kan blijven opentrekken, maar wellicht heb je mensen in je netwerk die nog wat kunnen betekenen. Ik zal er verder ook niet meer naar vragen, dit punt is nu wel gemaakt.

Dan naar Donderdag, ik ben met Franko en Modu terug geweest naar het Serekunda ziekenhuis, we hebben de jongen zijn bril opgehaald en ze hebben ons voorzien van medicatie. Deze druppels zijn hier buitengewoon schaars, dus heb ik direct nog even contact gezocht met mijn huisarts in Nederland, om nog wat extra druppels klaar te leggen. Mamma komt maandag naar hier, en dan kan zij die nog meenemen, waar ik en natuurlijk Modu zelf erg blij om zijn. Gisteravond zijn Thomas en Dienne op bezoek geweest, zij zijn twee GFA-vrijwilligers. Voorheen kende ik hun ook niet, maar op de barreldagen hadden we eigenlijk al meteen wel een hele fijne klik, en ik ben blij dat ze hier nu ook zijn. We hebben een gezellige avond gehad.

Vandaag is het vrijdag, en ben ik alweer een week hier, gelukkig is de stroomvoorziening weer wat op zijn retour (voor hoelang het duurt) en dat maakt dat ik wat meer werk kan doen wat anders blijft liggen. Het nadeel van ICT is dat je zonder stroom verdomd weinig kan doen. Zo meteen ga ik naar Tanji voor de studenten bijeenkomst, en daarna nog wat werk doen in het internetcafé in datzelfde dorp. Vanavond ga ik voor het eerst weer naar Brigitta de fysiotherapeute. Echt nodig heb ik het nu niet, want vanwege de auto hoeft ik veel minder te lopen, maar beter ga ik toch gewoon door, anders gaat Hans me in Nederland weer afbeulen na zes weken en dat pleziertje gun ik hem niet hahaha.

Het weekeind probeer ik vrij te houden, ik heb mezelf voorgenomen in de weekeinden niet meer te werken en te relaxen, ik was gister alweer behoorlijk uitgeteld, ik kan hier gewoon niet langer werken dan een uurtje of vier, dan is de koek echt op. Ik doe echt maar 1 ding op een dag. Smorgens werk ik en smiddags ben ik vrij. Dat is ook wel fijn want mamma en Els komen maandag aan, en uiteraard willen zij ook met mij wat leuke dingen doen, dat kan dan mooi in de middag en in de

avond. Ik wens jullie allemaal een heel fijn weekeind, en maandag ga ik mammie en Els verwelkomen.

Onze moderne wereld...

Sinds Arrow classic rock (in mijn regio) niet meer via de ether is te ontvangen luister ik alleen nog maar naar Radio Veronica, zij hebben tenminste nog smaak en niet van al dat domme en oeverloze gezever de hele dag van Dj's die zichzelf erg grappig vinden, en dat totaal niet zijn. Ik mag ook graag naar Somertijd luisteren, sommigen zullen dat scharen onder de categorie die ik net beschrijf, maar zij weten er altijd wel wat gezelligs van te maken en ze hebben gewoon humor. Ik zou trouwens graag nog eens het gezicht van Loes zien, maar laatst een tijdje op Google gezocht en niks kunnen vinden...

Zo nu en dan komt het voor dat ik vroeg op sta, en tijdens het douchen luister naar de plaat en zijn verhaal. Ik ken onwijs veel muziek, maar zij weten het altijd zo in te pakken dat ik er maar al te vaak naast zit, en als ik vervolgens dan "de plaat achter het verhaal" hoor denk ik: verrek, nog nooit zo bekeken!

Vandaag heb ik mijn vertrouwde plekje weer gevonden bij Coco Ocean, eindelijk hebben ze het beleid goed aangepast zodat gasten die het restaurant gebruiken niet meer hoeven te betalen voor de strandbedjes. Ik deed dat toch al nooit maar dat was elke keer weer een hoop discussie voeren en nu is het gewoon goed geregeld. Ook leuk om mijn oude bekende vrienden daar weer te zien. En ik weet niet zozeer waarom maar iedereen herkent mij direct weer. Bumpsters zeggen dat altijd, maar ik weet heus wel wanneer dat oprecht is of niet.

Terwijl ik lekker zo lag te zonnen en muziek lag te luisteren kwam er een liedje voorbij wat mooi samenpakt hoe onze moderne wereld in elkaar steekt, dat wil zeggen, ik deel die mening van harte. Veel Gambianen dromen van een toekomst in Europa, maar helaas is dat niet voor velen van hen weggelegd. Je kan je ook afvragen of dat echt zo erg is, want wie mijn vorige reis heeft meebeleefd via het blog zal inmiddels wel begrijpen dat beide werelden hun goede en minder goede kanten hebben, beide zijn niet volmaakt. Ik ga er niet te veel meer over zeggen want mijn mening daarover heb ik al reeds uitgebreid geventileerd. Toch, onze eigen Anouk heeft het geniaal samengevat in een tof nummer: Modern World. Met is een mooi nummer om te laten horen aan de lokale mensen hier, zodat ze een beetje inzicht kunnen krijgen in hoe rijk zij wel niet zijn, en hoe arm (en achterlijk) wij soms (bezig) kunnen zijn. En Radio Veronica heeft dat mooi samengepakt:

Eigenlijk is het best een raar idee: sommige vrouwen voelen zich tegenwoordig ineens een stuk beter als een dokter een injectienaald met siliconen in hun lippen heeft gezet. En als ze hun figuur niet meer mooi vinden laten ze gewoon wat vet wegzuigen. Sommige vrouwen laten hun borsten zelfs zo groot maken dat ze geen enkele beha meer passen.

En kijk ook eens naar jezelf! Jij zegt elke avond tegen je vriendin dat ze de allermooiste van de hele wereld is. Maar vind je dat nog steeds als je al die erotische sites op internet bekijkt? Of denk je liever aan de vrouwen die je daar ziet, als je met je eigen vriendin in bed ligt? Misschien moet je eens wat meer gevoel tonen en haar niet zo bedriegen.

Het ergste van alles vind ik nog wel adoptie. Je kunt voor bijna niets een kindje kopen. En als mensen dan eenmaal zo'n klein jochie hebben gekocht, laten ze 'm opvoeden door een oppas. Ondertussen proberen ze hun schuldgevoel af te kopen met speelgoed en snoep. Maar het geven van cadeaus kun je niet vergelijken met het geven van liefde.

Tsja, dat is dan de moderne wereld. Alles kan voor je gemaakt en geregeld worden. Er is maar één ding waar nog niets aan gedaan kan worden: aan dat gaatje dat sommige mensen in hun hoofd hebben. Brontekst: www.radioveronica.nl

Ziekte en hoop...

Dat ligt hier in Gambia zeer dicht bij elkaar, maar daarover meer zo meteen. Ik heb weer een paar indrukwekkende dagen achter de rug. Langzaam begint ook mijn "routine" zich hier weer op te pakken. Plannen maken, en de scholen af gaan voor reparatiewerkzaamheden en instructie geven, alleen van dat laatste komt nog altijd niet veel terecht. Regelmatig komen we ter plaatse als de stroom is uitgevallen, en dan kunnen wij helemaal niks. Dat is soms erg vervelend, zeker als je weet hoeveel mensen een beroep op mij doen.

Dit jaar is het echt volkomen anders als in 2012, ik leid nu zelf een team waarvoor ik de planning moet doen, alle kosten voor moet dragen, en dan moet ik tussendoor ook nog goed voor mezelf zorgen, want mijn energie gaat er hier sneller doorheen als thuis. Mede door de temperatuur, maar ook door alle dingen die je hier in het verkeer mee kan maken wat wij thuis niet kennen. Je moet hier heel defensief rijden, en continue alles in de gaten houden, en rekening houden met alles. Dit alles bij elkaar maakt dat er een grotere verantwoordelijkheid op mijn schouders rust als in 2012, en hoewel ik het aankan valt het me toch wat zwaarder als ik in het begin had verwacht. Waarschijnlijk is het ook gewoon een kwestie van wennen omdat er nu heel andere dingen op mij af komen.

Zondag was ik trouwens ziek, beetje mijn eigen schuld, had zaterdag iets te lang in de zon gelegen vergezeld van een paar biertjes, en te weinig water gedronken met als gevolg, warmtestuwing en knallende koppijn tot gevolg. Nu gaat het weer goed, na de nodige ORS, paracetamol en gewoon even rust nemen.

Maandagochtend zijn Dawda en ik aan het werk gegaan, we hebben wat lopende klussen afgerond. Daarna zijn we even bij een vriend van hem op bezoek geweest. Een zeer vriendelijke en heel intelligente man van rond de 40. Hij had een baan bij het Gambiaanse energiebedrijf als leidinggevende en was zelfs bezig met plannen voor studie in het buitenland, tot het noodlot hem trof. Op een gegeven moment werd er een tumor in zijn hoofd gevonden, waarvoor hij helemaal naar Ghana en daarna naar Taiwan is afgereisd om zich te laten helpen. Die faciliteiten hebben ze hier simpelweg (nog) niet. Het was een triest en aangrijpend verhaal, zoiets gaat mij ook niet in de koude kleren zitten. Dawda vroeg of ik hem wilde zien, zodat ik kon kijken of ik nog wat voor hem kon betekenen. Uiteraard had ik al snel genoeg in de gaten dat ik weinig tot niets voor hem kon doen. Uiteraard kan ik de MRI en CT nog eens laten beoordelen voor een Nederlandse arts en kijken wat de mogelijkheden zijn, maar je moet altijd oppassen dat je geen valse hoop gaat verkopen, want daar help je namelijk niemand mee. Maar deze man is lang niet gek, en hij wist goed waar hij aan toe was.

Even daarna nam het gesprek een hele andere wending die ik eigenlijk niet had verwacht. Het gesprek nam een spirituele wending, waarbij hij uitbundig begon te vertellen over zijn geloof in de werking van de universele energieën ect. Ect. Ook gaf hij aan nog in de herstelperiode te zitten, op vier van de zes maanden, en dat als na zes maanden zijn visus nog niet terug zou zijn, of slechts deels, dat het daar dan waarschijnlijk bij zou blijven. Ik luisterde aandachtig, en tegelijkertijd naar mijn eigen gevoel. Ineens werd ik geïnspireerd: Ik zeg tegen hem, ik ken een Nederlandse dame Marijke, zij woont hier nabij en doet heel veel met energiewerk en spirituele healings. Als jij er wat voor voelt wil ik je er graag heen brengen. Weet dat ook zij geen enkele garanties kan geven, maar ik weet dat zij geen charlatan is en wie weet wat het oplevert. Ik vertrouw zelf altijd op de wetenschap, maar objectief gezien moet ook ik toegeven: de (medische) wetenschap weet nog lang niet alles, en is pas de laatste jaren heel mondjesmaat zich aan het openstellen voor "zweverige zaken".

Ik heb zelf bijvoorbeeld een tijd lang gewerkt met verschillende technieken waaronder Mindfulness en Hartcoherentie. Tegenwoordig zijn dat volledig geaccepteerde methodieken in de (geestelijke)

gezondheidszorg omdat er nu een wetenschappelijke basis onder ligt. Hetzelfde geldt trouwens ook voor EMDR. Tien jaar geleden hadden “de witte jassen” je vierkant uitgelachen en melaatse verklaard als je dat soort dingen maar durfde te zeggen. Nu weten we wel beter...

In elk geval gaan we zaterdag naar Marijke, en van daaruit zullen we dan wel verder kijken. Intussen ga ik een arts zoeken die de MRI en CT nog eens wil bekijken. Het een hoeft het ander namelijk niet uit te sluiten. Ik ben heel benieuwd, wonderen zijn de wereld niet uit, en er is altijd hoop. En vanuit acceptatie van wat is kunnen op wonderlijke wijzen nieuwe wegen ontstaan. Je moet het alleen wel willen zien, en ja, dat kan zelfs als je fysieke ogen het niet meer doen.

Maandagmiddag zijn Dawda en ik naar Banjul gereden om mamma en Els op te halen, zij komen voor 14 dagen Gambia bezoeken en vakantie vieren, en zo nu en dan zullen ze met ons meegaan om een project te bezoeken waar ik mee bezig ben. Helaas heeft mamma de oogdruppels voor Modu niet meer op tijd kunnen krijgen (zijn ook in Nederland niet zondermeer verkrijgbaar, ook niet zonder toestemming van een arts) dat is wel jammer maar zo gaat het soms, het is wat het is. Wel had ze voor mammadoo een nieuwe wereldontvanger meegenomen. Ik had dat gevraagd omdat die van hem kapot is, en de kwaliteit die ze hier verkopen is erg gammel. Hij was er hoe dan ook erg blij mee, en dat geeft een heel warm gevoel. Mam en Els wisten trouwens helemaal niet dat ik ze kwam ophalen, ik had ze eerst allemaal bedragen genoemd die het zouden kosten als ze een taxi zouden nemen, en dat ik het wel voor de helft zou doen... Daarna een reactie: Ja maar wij hebben een transfer dus dat is ook helemaal niet nodig! Hoe leuk is het dan dat je eigen zoon je toch komt ophalen, nou keileuk dus want ze hadden het helemaal niet verwacht! En uiteraard heb ik ze niks gevraagd, dat hoort nou eenmaal niet :P

Alles kan een mens gelukkig maken

En je moest eens weten hoe! Zoals ik eerder al schreef is mamma afgelopen maandag met Els hier aangekomen voor een vakantie. Dat was wel handig voor mij want ik had nog wat kleinigheidjes nodig die ik was vergeten, of waar je hier pas achter komt dat het toch wel heel handig is om bij je te hebben. In de eerste week had ik ook voortdurend het idee “dat er iets niet klopte” het duurde alleen eventjes voor ik door had wat dat dan precies was. Het viel mij op dat Mammadoo onze watchman niet meer naar zijn radio luisterde, waar hij vorig jaar niet van weg te branden was. Dus vroeg ik hem: Heey Mammadoo waarom luister je niet meer naar je radio? Nou zij hij, die is helaas kapotgegaan. So be it moet hij gedacht hebben.

Ik weet echter dat zijn wereldontvanger voor hem van onschatbare waarde is. Hij mag graag naar de BBC luisteren afgewisseld met andere zenders die je hier met een gewone FM-ontvanger niet aan kan. Als watchmen ben je namelijk veel alleen, want je bewaakt het huis op het moment dat de rest weg is, en hij slaapt hier ook. Kortom, hij is alleen vrij als wij hem dat geven of wanneer hij echt ergens heen moet en zelf voor een vervangende watchmen zorgt. Nee, Mammadoo zonder zijn radio dat kan echt niet...

Dus ik had heb beloofd een nieuwe voor hem te kopen, ik kom bijna dagelijks in Serekunda wat qua inkopen doen de belangrijkste stad van het land is, dus daar zou ik even voor hem gaan kijken. Nou, zegt hij: beter laat je je moeder er een meenemen uit Nederland, want de kwaliteit die ze hier verkopen is echt slecht, ook al ziet het er aan de buitenkant identiek uit. En daarin kan ik hem geen ongelijk geven. De Chinese afzetmarkt voor Afrika is niet hetzelfde als die voor Europa. Gerrit en ik noemen de spullen die ze hier verkopen weleens liefkozend Hong Kong Shit of Chineseese Crap, want dat is het gewoon. Zo weet ik nog wat ik vorig jaar een verlengdoos openmaakte die het niet deed. Ik schrok me kapot: de 220V die er doorloopt gaat over superdunne slecht gemonteerde draadjes, die gewoon makkelijk kunnen doorbranden als de doos te zwaar beladen wordt, levensgevaarlijk!

Dus ik even rondsnuffelen op internet, en mam de opdracht gegeven er bij de Kijkshop eentje te halen, kost minder dan een tientje en dan heb je gewoon een goede. Ik zei, koop er ook wat goede AA-batterijen bij, want ook die zijn hier bar en boos. Soms haal je ze nieuw uit de verpakking en dan nog ziet het eruit of de hamster eraan heeft zitten knagen haha. Zogezegd zo gedaan...

Dus maandag toen mams mijn optrekje kwam bewonderen gaf ze de wereldontvanger aan Mammadoo. Hij was er heel erg blij mee, hij had zijn vertrouwde “maatje” weer terug. Ik had hier ergens nog een setje reservesetje oordopjes liggen dus die heb ik erbij gedaan, zodat hij evt. ook snachts kan luisteren zonder de rest wakker te maken. Ik zou mam het bedrag hier terugbetalen, maar zij besloot dat zij hem zelf aan Mammadoo wilde geven. Gister heeft hij er bijna heel de dag naar geluisterd. Ja? Nou en... hoor ik je misschien denken, maar nu kom je op een punt dat je soms iets meemaakt wat je bijna niet met woorden kunt beschrijven. Blij als een kind, dat is hij! Je ziet het aan heel zijn houding, de glinstering in zijn ogen en de intense glimlach op zijn gezicht. En als ik dat zie, nou daar krijg ik zelf een heel warm, vertederd gevoel van!

Van de week schreef ik nog een stukje over onze moderne wereld, dat was misschien wat theoretisch maar met dit soort dingen zie je het in de praktijk. Hoe gelukkig kan je iemand maken met een kadootje van nog geen twee tientjes alles bij elkaar! Dat is toch geweldig! Het is gewoon hartverwarmend, zo puur en oprecht. Nog zelden zie ik dat in Nederland waar mensen vooral altijd meer en beter willen en waar het nooit eens gewoon “goed is goed” kan zijn, althans niet vaak. En dit is nou precies de rijkdom waar ik over spreek, zelfs als mensen geen cent te makken hebben. Ik zeg steeds vaker: eigenlijk zouden we een combi wereld moeten hebben. Het Gambiaanse social life,

gecombineerd met de westerse ontwikkeling en materiële rijkdom. Ik denk dat je dan dicht bij een “perfecte” wereld kunt komen. Het zal nog wel even duren voor het zover is, en in de tussentijd:

Just listen to the Radio, zoals The Corrs het zeggen.

Het is weer weekend...

Dus even tijd voor een update. Naarmate ik hier meer mijn draai begin te vinden moet ik mezelf er meer en meer toe zetten om een blog te schrijven, alles wordt namelijk steeds gewoner ondanks dat je toch van alles mee maakt. Van de week weer veel werk verricht. Ik ben nu met de technische scholen bijna helemaal bij. I.v.m. de paasvakantie werk ik volgende week op het Gambia Collage, omdat de scholen waar GFA voor werkt dan dicht zijn. Afgelopen woensdag ben ik met mam en Els naar een schooltje hier in de buurt geweest. Mam en Els zijn hier op vakantie t/m goede vrijdag, maar ze zijn hier voornamelijk naar toe gekomen om het land te zien waar ik zo enthousiast over ben. Zij wilde daarom zelf ook wat leuks en goeds doen voor de mensen hier. Ze hebben daarom schoolspullen ingezameld, en zijn ze dus mee naar een schooltje geweest waar de kinderen van Dawda les krijgen, om daar met de kids wat te kleuren, liedjes te zingen, en met ballonnen te spelen. Uiteraard hadden ze ook schoolspulletjes en heel belangrijk: voetballen meegenomen.

Het was voor de kinderen een groot feest, en ook mam en Els genoten er zichtbaar van. Ik ben nooit zo goed met kinderen, dus ik liet hun maar hun gang gaan en ben ik ondertussen andere dingen gaan doen. Daarna zijn we met zijn allen naar de compound van Dawda geweest voor een traditionele Afrikaanse lunch. En rijstgerecht wat je met z'n allen van een grote schaal eet, soms met de hand, soms met lepels. Er zit van wat saus overheen en wat groente, met kip of vlees. En daarvan hebben ze dan verschillende variaties. Toch ben ik wel blij dat ik wat meer aan de Sea Side zit, daar heb je ook wat meer Europees georiënteerde restaurantjes, want elke dag rijst eten hangt me ook al snel de keel uit.

Vrijdag heb ik de studenten evaluatie gehad, dat is ongeveer het saaiste van de hele week, maar ik moet daar van de directeur bij zijn. Alle studenten vertellen dan de voortgang van hun stage, de ups en downs, en hun persoonlijke veranderingen. Ik vertel daar niet over, die ontwikkeling heb ik vorig jaar al doorgemaakt en als ze dat willen weten, dan kopen ze mijn boek maar. Niet dat ik alles al weet of nu geen dingen meemaak die me niet raken, maar het is allemaal al wel voorbijgekomen, ik kan er nu meer met een afstandje naar kijken, waardoor je soms nog dieper "behind the smile" kan kijken. Er speelt zich veel achter af, maar daarover vertel ik wel meer als we elkaar weer zien, dat kan je via een blog niet overbrengen.

Vrijdagavond hebben we hier in mijn thuisbasis een leuk family diner gehad met mijn eigen delegatie en die van Gerrit. Ook Dawda, Lamin en een paar andere genodigden waren van de partij. Het was best gezellig maar wel op zijn Gambiaans zoals ik dat het liefste doe: Je komt en gaat wanneer je zin hebt, en in het moment zelf "maak je gebruik" van elkaars aanwezigheid. Het op een bepaald tijdstip samen beginnen en afronden is hier niet aan de orde, en goddank wat vind ik dat fijn. Ik hou namelijk helemaal niet van dat soort stijve sociale bedoelingen, ik hou wel van spontane dingen, dus dan kan je hier je hartje ophalen. Uiteraard waren de Nederlandse gasten wel op afgesproken tijdstip aanwezig, de vergambiaanste Nederlanders en de Gambianen zelf natuurlijk niet haha. Keileuk!

Vandaag dan, met Ogust naar Marijke geweest. Ze heeft een healing met hem gedaan, in de komende drie dagen moet er een verbetering plaats vinden, hoe gering ook. Zo niet dan heeft haar manier van behandelen verder geen effect meer op hem. Dat is wel zo eerlijk. Veel alternatief genezers zijn er heel goed in om mensen vooral terug te laten komen, ten einde dan hun portemonnee helemaal leeg te zuigen. Ik hoop het beste voor hem, en de rest is aan "god" Meer dan dit kan ik niet voor hem betekenen.

Morgen met mams en Els een dagje naar Coco Ocean, lekker zonnen, en ik zal proberen wat van de Gambiaanse zon naar Nederland te sturen. De lente wil nog niet echt doorzetten heb ik gezien. In Gambia zeggen ze dan: Sorry ;-)

Als je het echt niet meer weet...

Dan zing je: Shala-la-la! Althans dat is wat Najib Amhali mij zou zeggen waarschijnlijk. Potverdikke wat heb ik klote week achter de rug zeg. Maandag ging nog wel redelijk, toen hebben Dawda en ik gewoon volgens planning een van de laatste technische scholen af kunnen werken. Dat gaf ruimte in ons programma om de rest van de dagen scholen te bezoeken waar dit jaar geen studenten zitten, maar die we toch graag even willen bezoeken voor onderhoud. Dat liep dinsdag alleen wel even anders...

Onderweg naar school werden we staande gehouden, de Jeep waarin ik rijd had getinte ramen, en gewone burgers mogen daar blijkbaar niet mee rijden. De eigenaar van de auto heeft echter al die tijd gezegd dat het voor hem geen probleem was, en dat ik gewoon even naar hem moest bellen als ze er vragen over gingen stellen. Inderdaad, twee keer is dat op die manier goed gegaan, maar nu dus niet. Er was niks tussen te krijgen, we mochten pas verder als alle folie was verwijderd. Een bewijs van vrijwaring kon ik niet overhandigen. Gevolg? Drie uur lang met drie man sterk in de hete zon krabben en poetsen om al die folie eraf te krijgen. Pas toen dat voor elkaar was kreeg ik de sleutels terug en mochten we onze weg vervolgen.

Daarnaast zit ik op dit moment gewoon niet goed in mijn vel, ik word zo moedeloos van wat ik hier allemaal aantref, het ene systeem is nog kapotter als het andere, en laat ik het netjes verwoorden: niet zelden is er sprake van ondeskundig handelen wat dan weer de oorzaak van de defecten zijn. Het geeft mij niet eens meer een goed gevoel om het te repareren, ik weet toch dat het binnen no-time weer om ligt. En om daaraan iets te veranderen, zodat dit minder wordt moet er iets heel anders gerepareerd worden, maar helaas ben ik daar niet toe in staat. Dat is namelijk een issue van mentaliteit, en dat veranderd niet zomaar. Sommigen doen echt wel hun best daar ben ik van overtuigd, het komt alleen maar niet van de grond.

Dan gisteren, ik moest even wat systemen nakijken die naar Senegal gaan. Die systemen zijn teruggekomen van een andere school die onze stichting terug wilde hebben. Waarom weet ik niet precies, dat soort dingen probeer ik tussenuit te blijven. Wat blijkt hebben ze ons gewoon vier compleet kapotte systemen terug geleverd, gewoon hoppa zo uit de opslag getrokken en bij mij neergezet. Foutje? Bedankt! En dit soort dingen gaan hier alsmaar door en door, soms lijkt er gewoon geen einde aan te komen. Ik denk dat dit vorig jaar ook wel zo was, maar toen was alles nog helemaal nieuw voor mij. Dan verwonder je je vooral over alles wat je hier meemaakt en val je van de ene verbazing in de andere, en vind je het allemaal nog even leuk ook.

Dit jaar zijn de omstandigheden helemaal anders, ik rijd hier een auto, ik leid een team en dat brengt veel verantwoordelijkheid met zich mee. Bovendien kan mijn teamgenoot nog onvoldoende zelfstandig werken, dus uiteindelijk werk ik voor twee man. Ik dacht dat me dat allemaal wat makkelijker af zou gaan, maar ik heb het er duidelijk moeilijk mee. Zeker omdat je hier constant van de ene in de andere omstandigheid wordt geslingerd waar je flexibel mee moet omgaan. Ik kan dat het beste omschrijven als een jongleur die steeds meer ballen, schoteltjes en ringen in de lucht moet houden, en steeds harder met zijn stokjes moet gaan zwieren om ervoor te zorgen dat er niks kapot valt. En gister stond ik echt op het punt om "ze allemaal kapot te laten vallen" Ik was het echt helemaal beu.

Ik heb de luchtvaartmaatschappij gebeld dat ik mijn ticket wil omboeken naar de eerst beschikbare vlucht terug naar Nederland. Nou meneer, dat kan helaas niet. U kunt alleen de vlucht annuleren en zelf een nieuwe vlucht kopen. Kijken wat dat kost, rond de € 300,- ja rot op, dan kan ik beter hier blijven en gewoon vakantie gaan vieren. Nee wacht, ik weet iets beters ik bel gewoon de annuleringsverzekering en probeer een repatriëring te regelen op basis van ASS. We waren druk

bezig met alles in orde te maken, valt de verbinding weg. GVD! Nou laat ik er dan nog maar even een nachtje over slapen... Gisteravond even naar Gerrit geweest, daar kan ik me altijd goed opladen we kunnen altijd goed lachen samen en ook wel weer even lekker de humor van alles inzien. Komende dagen zal ik weer eens wat meer met hem gaan optrekken en hem weer meenemen naar de diverse klussen. Vanmiddag ga ik ook even naar Tanji om met de directeur te praten over alles. En mocht dat niet baten, dan kan ik altijd nog even terugbellen naar de ANWB. Of ik zing gewoon Shala-la-la.

Goeie vrijdag!

Zo jongens en meisjes, ik ben er weer helemaal bovenop. Allemaal heel hartelijk bedankt voor jullie steunbetuigingen, en motiverende woorden om vooral toch niet eerder naar huis te komen. Stoer doen is niet flink, maar in dit geval hebben jullie wel gelijk. Ik heb vandaag mijn paspoort aan Alhagie gegeven voor het verlengen van mijn visum. Soms heb ook ik van die momenten dat alles bij elkaar komt, en de bom barst. Dan helpt het om even van me af te schrijven, een goed gesprek te hebben, en even rustig aan te doen.

Ik heb gister een goed gesprek gehad met de directeur, en even duidelijk alle frustratie waar ik tegenaan loop op tafel gegooid. Het was allemaal ook voor hem meer dan herkenbaar, want hij is samen met een paar externen druk bezig om het een en ander te reorganiseren zodat een aantal zaken in de toekomst met meer continuïteit verlopen en met meer oog voor onderhoud van de spullen. Europees zal het niet worden, maar dat hoeft ook niet. In elk geval geeft die erkenning alvast een beter gevoel, en het feit dat ik weet dat ik hier niet "vast zit" als het echt niet meer gaat, geeft voldoende ruimte voor mij om de komende drie weken nog goed door te komen.

Bovendien gaan we nu de paasvakantie in, dus zal ik wat meer tijd met Gerrit door kunnen brengen. Metsjes familie is overgekomen voor een poosje, dus het wordt hier in huis wel wat drukker de komende twee weken. Maar als het me te veel word ben ik uitgenodigd door Marijke in Sanyang om daar een paar nachtjes tot rust te komen. Ik heb hier gelukkig veel fijne mensen om me heen die het allemaal goed met mij voor hebben en dat maakt dat ik me ondanks alles wat ik meemaak wel gedragen voel.

Vanmorgen heb ik mamma en els uitgezwaaid, zij gaan na 12 dagen alweer terug naar Nederland, heerlijk de kou in haha (oeps dat is niet sympathiek van mij :P) Ik ben blij dat ze hier zijn geweest en ze hebben duidelijk een hele fijne tijd gehad. Soms deden we wat dingen samen, maar zij hebben vooral hun eigen programma gedaan, zoals ik dat zelf ook (het liefste) doe. Gisteravond was ik nog even op de compound van Alhagie, en net op het moment dat ik naar huis (Brussubi) wilde gaan, kwam ik hem nog even tegen. Hij zegt: Joh Erik, ik heb jouw mam nog helemaal niet gezien. Ik zeg, nee stom hé! Ze hebben het zo druk met hun eigen dingen dat ze er gewoon niet aan toe zijn gekomen. Maar als je morgenochtend mee wilt ben je welkom, want dan ga ik nog even afscheid van ze nemen. Zogezegd, zo gedaan. Alhagie en Petra zijn samen mee geweest, en hebben dan toch op de valreep nog kennis kunnen maken met mijn moeder.

Wie trouwens het liedje wil horen waar ik het van de week over had, kijk even hier: <http://www.youtube.com/watch?v=3keGk2sUP2Y>

Voor de rest wens ik iedereen een prettige (witte?) Pasen! Ik ga een beetje vakantie vieren, afgewisseld met wat klusjes hier en daar, en zal proberen wat Gambiaanse warmte jullie kant op te krijgen.

April Fools :-D

Echt, heb ik weer! Ik heb de woorden nog niet op papier gezet dat het alweer een stuk beter met me gaat en het volgende staat alweer voor de deur. Ik wist al een paar dagen dat ik wat onder de leden had, maar door de nodige cocktails van paracetamol, ibuprofen, movicolon, malerone, noscapine ect. Dacht (en hoopte) ik, dat ik nu niet aan de beurt zou zijn. Maar helaas, 1^e paasdag heb ik met een flinke griep in bed gelegen. En dat verdomme tijdens een van de heetste dagen van de afgelopen week. Dat is dus echt geen lachertje. Ik was in goede handen, de familie van Metsje is nu hier en haar zus is verpleegkundige en die heeft me goed verzorgd en even goed in de gaten gehouden, dat gaf wel weer een fijn gevoel.

Gelukkig is het nu 1^e paasdag (tomorrow is a another day is hier een veel gebruikte uitspraak) en ik voel me alweer een stuk beter, nog wel flink verkouden maar geen keelpijn, buikpijn en hoofdpijn meer, en ik voel me niet meer zo moe dat zelfs bij de gedachte dat ik het bed uit moet om naar de wc te gaan, alweer direct nog zieker zwakker en misselijker begin te voelen. En ach, het hoort er nu eenmaal bij. Vorig jaar ben ik overigens niet ziek geweest van wat dan ook. Maar goed nu genoeg over psychisch en fysieke ongemakken, en over op de orde van de dag, want het is ook voor ons nu hier een weekje paasvakantie, die overigens wel "koud" is begonnen, vandaag is het niet warmer geworden als een graad of 25 wat hier voor de tijd van het jaar veel te fris is, dus alle Gambianen gingen weer in een trui over straat zowat.

Vandaag heb ik met Gerrit hier in huis een lekkende kraan gerepareerd, dat wil zeggen hij deed het werk, en ik zat erbij en keek er naar (ben ik erg goed in) en hielp hem met wat kleine assiserende dingen. Daarna even naar een shopje om wat koelvloeistof te kopen, want krenten dat het hier soms zijn gooien ze gewoon water in het koelsysteem i.p.v. de juiste vloeistof niet wetend dat ze daarmee heel de pomp kapot kunnen maken. In elk geval gaf de computer van de Cherokee er storing op aan, dus heb ik dat meteen even aangepakt omdat ik niet om meer ongemakken zit te wachten. Daarna even door naar Anna, en naar de carwash want mijn god wat was de auto smerig van binnen en buiten. Dat gaat hier erg snel vanwege het droge weer, stof en zand. Bovendien lag de kofferbak vol met restjes folie van mijn getinte ramen avontuur. Goed nu is de auto weer helemaal tiptop. Vervolgens even naar Tanji om mijn paspoort op te halen, mijn visum is nu verlengd en kan ik dus nog een tijdje zonder problemen hier blijven.

Maar wat schetst tijdens het rijden mijn verbazing? De portierlampjes en de lampjes op het middenconsole blijven constant branden. Ik denk ah nee hè stelletje klojo's! Grrrrrrr, ik had ze gevraagd even de ramen vanbinnen schoon te maken, DAT BETEKEND NIET MET EEN HOGE DRUKSPUIT HEEL DE AUTO VAN BINNEN DOORSPUITEN!!!! Fijn, nu heb ik dus een storing in het elektrische systeem, het is godzijdank bij dit ene foutje gebleven voor zover we nu kunnen ontdekken, maar een komt meestal nooit alleen. Vervelender is, dat wanneer het niet vanzelf over gaat Erikje voor de kosten kan opdraaien... Maar ja in Gambia gaat nu eenmaal alles anders. Ik kan er inmiddels ook wel de humor van inzien, al is het maar weglachhumor, je moet wat...

Dan naar vanavond, even lekker uit eten met Gerrit en Jabou. Ik heb hier in de buurt dankzij Metsje en Anna een geweldige chinees ontdekt waar je heerlijk kunt eten. En ook echt authentiek en niet van die zoetzure pruttel die je bij ons alleen maar kan krijgen, en die eigenlijk helemaal niks met echt chinees eten te maken heeft. Het was gezellig, Jabou spreekt nu voort vrij redelijk Engels, in tegenstelling tot vorig jaar: Het was toen vooral veel, YES, YES ook als ze eigenlijk néé! Bedoelde... En tja met Gerrit kan ik me altijd wel goed vermaken, we hebben eenzelfde soort humor en altijd meer dan genoeg te kletsen. Tijdens het eten werd ik gebeld door Petra, de vrouw van Alhagie. Ze wil hem een poets bakken want het is tenslotte 1 april. Alhagie weet wel wat dat inhoudt, want hij heeft Petra vanmorgen een flink eind laten lopen om medicijnen naar Franko's compound te brengen voor

iemand die (zo bleek achteraf) helemaal niet ziek was. Dat moet hem dus even flink betaald worden gezet, en dat lijkt gelukt want ze hebben mij in het complot erbij getrokken. Ik rijd tenslotte rond in zijn auto haha! Ik zeg tuurlijk werk ik wel mee, ik zal hem meteen even bellen...

Alhagie? Ja hier, met Erik... Zeg ik ben vreselijk in paniek mijn hart gaat tekeer en klopt helemaal in mijn keel en het zweet breekt me uit. Ik heb net met een knal een koe tegen de voorkant van jouw auto aangekregen en de motorkap ligt nu helemaal in de prak en de bumper ligt er af... Wat moet ik nou doen? In woorden kan ik het niet mooi overbrengen maar ik kan vrij goed spelen dat ik in paniek ben (daarom doe ik het bijna nooit) en hij trapte er met beide benen in. Geen paniek Erik zij hij, het is maar een auto, als er maar niks met jou of met andere mensen is. En wat die koe betreft dat is de boer zijn schuld, die moet het vee maar beter in de gaten houden... Ik bel Petra direct en doe mijn verhaal, heel de compound van Alhagie in een deuk, en hij is hier nog niet geweest om de auto te checken dus ben benieuwd hoe dit afloopt haha. Heb wel tegen Petra gezegd dat ik misschien wel iets té goed heb gespeeld, bovendien moet ik nog op hem kunnen rekenen als er echt een keer wat aan de hand is, dus een beetje schuldig voel ik me wel... Iedereen kent het verhaal wel van de schaapherder en de wolf, zo niet dan Google maar even. Nee, geen zorgen Erik, zei Petra. Ik zit in het complot en we leggen hem dat wel uit, geen zorgen.

Tomorrow is another day :-)

Delly Belly V 2.0

Insha'Allah kom ik in Oktober hier nog een weekje terug voor vakantie. Ruud (mijn stiefvader) wil hier graag wat gaan doen op het Gambia Collage, al weet ik nog niet precies wat. Ik vraag me ook zeer af of Gambia wel wat voor hem is en of hij zijn draai kan vinden in de gang van zaken hier. Mijn onderbuikgevoelens zeggen van niet, maar oké Afrika doet ooit bijzondere dingen met mensen dus waarom het niet gewoon proberen toch? Dus komen we in de herfstvakantie een weekje terug om sfeer te proeven, bovendien is dat voor mij een mooie kans om weer even mijn Gambiaanse familie te zien en om ook even vakantie te houden.

Mijn onderbuikgevoelens zijn vandaag overigens nogal van slag. Na de cultuurshock en de griep heb ik vandaag de beroemde en beruchte Delly Belly te pakken. Ik zou overigens niet weten waarvan, maar dat is ooit zeer moeilijk te achterhalen. Vorig jaar heb ik dus nergens last van gehad, maar dit jaar krijg ik een dubbele dosis zo lijkt het. Ach, heel erg is het niet, er liggen hier nog twee boeken op mij te wachten en aangezien ik vandaag waarschijnlijk heel de dag in de buurt van en/of op de plee moet blijven is dat meteen een uitgelezen kans om daaraan te beginnen. In elk geval is er van paasvakantie nog niet veel terecht gekomen.

Volgende week ga ik de laatste technische school afwerken en dan ben ik met het computerproject voor dit jaar weer helemaal bij. Insha'Allah kom ik in 2014 weer terug met GFA, en dan wil ik graag naast de computers nog iets erbij gaan doen waar mijn hart nog wat meer ligt. Gambia heeft hier ook een Rode Kruis afdeling, en ik wil eens gaan kijken of ik vanuit GFA en brug kan slaan naar het Gambiaanse Rode Kruis om te zien of en waar zij evt. nog behoefte aan hebben m.b.t. ontwikkelingshulp. Gezien de ontwikkelingen binnen GFA krijgen we ook steeds meer studenten zorg en welzijn ect. En die tak van sport trekt me gewoon veel meer. Vorig jaar heb ik al wel geprobeerd om wat banden aan te halen, maar dat verliep toen wat moeizaam. Dit jaar ga ik het weer eens opnieuw proberen, en mocht het nu niet lukken dan is de herfstvakantie daar misschien Insha'Allah ook een mooie tijd voor. En in Nederland moet ik ook even de officiële regels erop naslaan, binnen het internationale Rode Kruis gedoetje zijn er namelijk ook regels m.b.t. tot internationale samenwerking en zo, en daar wil ik niet eigenhandig tussen gaan zitten.

Aanstaande vrijdag ga ik met Marijke naar een resort waar ze voor de toeristen die er komen ook dagdelen Mindfulness en andere gerelateerde activiteiten organiseren. Vaak vragen ze daar ook om vrijwilligers die dat kunnen verzorgen, en ook dat is iets waar mijn interesse nog altijd naar uit gaat, ook al ben ik er beroepsmatig mee opgehouden omdat er als zelfstandige geen droog brood mee te verdienen viel. Overigens is dat vooral voor de toeristen, Gambianen hebben dat helemaal niet nodig, die leven voortdurend in het nu. Lange termijnplanning? Wat is dat? Ja, als ik zo een beetje de som der delen maak dan kan het best weleens zo zijn dat mijn volgende Afrika avontuur er heel anders uit komt te zien. Het is namelijk ook nog maar de vraag of Metsje hier volgend jaar nog zal zijn, haar project loopt dit jaar ten einde en zelfs als het verlengd wordt overweegt ze een ander onderkomen te huren om wat kosten te drukken. Dat heeft dat wel tot gevolg dat ik ook "mijn huis" kwijt ben en eveneens zal moeten zoeken naar iets anders. Insha'Allah is Gerrits huis dan helemaal klaar en kan ome Erik daar dan terecht. We shall see...

Maar goed weer even terug naar nu, want tenslotte heb ik nog 2,5 weken te gaan voordat ik weer naar huis ga. Jeetje wat gaat de tijd hard zeg, zeker als je eenmaal over de helft bent haalt de klok je voortdurend in, terwijl je voor die tijd nog het gevoel hebt alsof je alle tijd van de wereld hebt. Het maakt overigens niet uit hoelang je hier bent, ook als je hier zes maanden bent zoals bijvoorbeeld Gerrit heb je dat net zo goed. Ik heb trouwens helemaal geen zin om naar huis te gaan (ook al heb ik wel heel veel zin om weer muziek te gaan maken en mijn vrienden weer te zien) want ik heb het hier prima naar mijn zin, ook al lijkt dat door mijn openlijke verslaglegging van de nodige tegenslagen niet

zo te zijn. De cultuurshock krijgt iedereen in meer of mindere mate, en niet iedereen is daar even open over. Mij helpt het om dat wel te zijn, des te sneller krijgt het een plekje en kan je door. Uiteindelijk is het zo dat over een poosje ik terugkijk op die gebeurtenissen en er met een glimlach in mijn hart naar kan terugkijken. Het is maar goed dat toen puntje bij paaltje leek te komen “hogere hand” even ingreep door de verbinding te verbreken, anders was ik nu thuis geweest.

Voor nu ga ik nog even mijn Delly Belly uitzieken en beginnen aan Jihad met Sambal. En als dat niet genoeg is begin ik morgen met mijn antibioticakuur, dan is het echt wel genoeg geweest. Ik moet er nog 2 weken tegenaan, er is nog veel te doen!

Fire in the hole!

Zo, na een weekje van ziek zwak en misselijk zijn lijkt het tij dan nu te keren. De kuur slaat aan zo lijkt het, ik ben nu op de helft. Mijn bevriende Dr. Musa is momenteel niet in Gambia wat ik erg jammer vind maar we hebben e-mail contact samen. Ik heb hem nog even om advies gevraagd wat te doen als blijkt dat de kuur niet afdoende is. Dan moet ik even wat medicatie ophalen bij z'n collega en dat moet het dan gaan doen, ik verwacht niet dat het nodig is.

De afgelopen twee dagen ben ik niet veel buitens huis geweest, maar om met de woorden van Johan Cruijff te spreken: Elk nadeel heb z'n voordeel, en zo is het. Ik heb Jihad met Sambal van Step Vaesen in deze tijd uitgelezen, en heb haar daarna via Facebook opgezocht om haar te bedanken voor dit prachtige verhaal. Het had eigenlijk net zo goed mijn boek kunnen zijn, we hebben een beetje dezelfde schijfwijze en ondanks dat ik nog niet in Indonesië ben geweest zie ik veel gelijkenissen met Gambia. Maar, zij was me voor en bovendien ben ik geen journalist.

Overigens ging het lezen niet helemaal zonder slag of stoot. Eergister was ik buiten lekker op de veranda aan het lezen, toen als plots de stoom weer werd ingeschakeld. Ineens hoorde ik een hoop gerommel en gedoe achter me, en ik voelde het wel heel warm worden. Door nog onverklaarbare redenen kwam er door kortsluiting een uitslaande vlam uit het stopcontact achter mijn bankje en doordat de aardlekken hier dus niet uitschakelen bij zoiets stond direct de bank in lichterlaaie. Normaal gezien heb ik niet zo'n hoge pet op van BHV'ers maar ik moet toegeven dat ik nu wel erg dankbaar was voor de trainingen die ik via het Rode Kruis bij KLS in Eindhoven heb kunnen volgen, want ik wist precies wat te doen al was het dan maar met de Gambiaanse middelen die voor handen zijn.

Eerst de bank naar een veilige zone trekken zodat de rest niet in de fik zou vliegen, de stroom afschakelen, en toen een emmer met water vullen. Oké, niet helemaal zoals ik het geleerd heb, maar brandblussers hebben we hier niet, en al zouden we ze wel hebben dan vertrouw ik ze nog voor geen meter haha. Toen heeft Gerrit de contactdoos eraf gehaald en de aders geïsoleerd. Overigens gaf het me nou niet echt het Zwitserleven gevoel dat die aardlekken niet automatisch uitschakelen want tja, gevaar zit in een klein hoekje... Maar goed, het liep nu met een sisser af en hopelijk blijft het daarbij.

Alhagie heeft me de April Fools grap trouwens betaald gezet, van de week berichte ik over de leeslampjes die constant bleven branden nadat de lokale overijverige autopoetser de auto even een beurt gaf met de hoge drukspuit van binnenuit. Gerrit en ik hebben samen geprobeerd dit euvel te verhelpen aan de hand van het bedradingschema maar we kwamen er maar niet uit. Klein kansje dat ze die storing hier in de garage wel hadden kunnen vinden, simpelweg omdat ze qua practicum de nieuwe techniek onvoldoende beheersen. Vandaag was ik toch in de buurt van Tanji, dus ik maar even met Alhagie overleggen, want nu moest ik elke keer de zekering eruit trekken om te voorkomen dat de accu leeg zou lopen. Hij hoort mijn verhaal bloedserieus aan, en besluit vervolgens maar even mee te lopen naar de auto. Ik zie in zijn ogen (een zeer handig trucje wat ik van een Rode Kruis collega heb geleerd) dat hij iets in zijn schild voert...

We lopen naar de auto, en we gaan zitten, en ik laat zien wat er loos is. Dan begint hij ineens hard te lachen, en ik kijk hem met een enigszins vuile c.q. verbaasde blik aan. Oh zegt hij, ja dat was ik "vergeten" te vertellen maar dat is mijn geheimpje, ik heb een "secret switch" kijk maar... nu is het over, en hij begint nog harder te lachen. Ik kijk hem stomverbaasd aan, verrekke klojo hahaha en samen kunnen we er hard om lachen, hij giert van de pret dat hij mij heeft teruggepak en dat moet natuurlijk meteen iedereen horen. Lichtelijk gekrenkt maak ik me uit de voeten terwijl ik hem een handdruk en welgemeende glimlach geef. Hoewel ik niet veel met de studenten optrek, ben ik al meerdere malen onderwerp van gesprek geweest door alle gebeurtenissen van de afgelopen weken,

ik kan er wel om lachen. Alhagie en ik zien mekaar niet zoveel omdat ik een eindje uit de buurt woon, maar toch zijn we in zekere zin wel dikke maatjes, we hebben een leuk lijntje samen.

Eerder vandaag ben ik met Marijke naar een Eco Lodge wat verder van het toeristengebied geweest. Een prachtige serene plek, direct aan zee. Het deed me erg denken aan “Asillo Mar” uit de film The Shift van Wayne Dyer welke veel indruk op mij heeft gemaakt. Ik heb vaak gewenst dat ik nog eens op een plek als dat terecht zou komen, and so, here I am! Marijke heeft me voorgesteld bij de eigenaren van Britse komaf, en waren direct enthousiast over ons gezamenlijk idee om daar bij de start van het nieuwe seizoen wat met Mindfulness en Hartcoherentie te gaan doen. Het zou weleens een lange termijn iets kunnen gaan worden, maar goed ik wil nog niet te hard van stapel lopen. In elk geval weet ik wel zeker dat er iets uit voort gaat komen, al weet ik nog niet precies in welke vorm. Het stelt me weer voor nieuwe ingrijpende keuzes welke ik nu nog even niet kan en wil maken, maar een ding is wel duidelijk: Gambia is een deel van mijn bestaan geworden.

Alhagie heeft het in de eerste of tweede week nog even tussen de soep en de aardappelen door gezegd. Erik, zij hij. Gambia is nu een deel van je leven geworden, ga door met je goede werk en help zoveel mensen kunt vanuit je hart. Je kunt niet iedereen helpen, maar een weg terug is er niet meer. Jaja dacht ik dat zal wel... enigszins laconiek, maar manneke, je hebt weer eens gelijk! Voor nu laat ik het los, en kijk ik hoe de ontwikkelingen gaan. Er is in elk geval weer perspectief voor de nabije toekomst, en dat is iets waar ik hard voor “gebeden” heb. Mijn hart ligt bij het helpen van mensen, daar ben ik via het Rode Kuis al lang achter gekomen, maar ik kan daar qua kennis en bevoegdheden niet verder de verdieping in, alleen in de verbreding. Een logische vervolgstap voor mij was het om verpleegkundige te worden, en aangezien ik toch bijna alles in het leven bereik waar ik mijn zinnen op zet, moest dit me ook wel lukken. Maar helaas, dat was niet zo. Wat ik ook probeerde, ik werd niet toegelaten... domper, dit was me nog niet eerder gebeurd.

Tja dan maar een niveau lager, Dr. assistent... dat kan ik best want het is fysiek een stuk minder zwaar en ook wel wat “onder mijn niveau” Ik heb een hbo-minor op mijn naam staan, en ben ooit aan een tweede begonnen die ik nooit heb afgemaakt omdat ik toen met de praktijk stopte en die daarom niet meer nodig had. Bovendien zat ik destijds ook niet goed genoeg in mijn vel om de motivatie bij elkaar te vegen om die wel af te maken. Dr. assistent is op mbo-niveau, dus dat zou moeten lukken. Maar al vrijwel meteen merkte ik dat de weg daarnaartoe werd tegengehouden. De aanmelding verliep zeer stroef, de financiën kreeg ik niet rond, en toen wist ik eigenlijk wel genoeg. Wat niet zonder noemenswaardige moeite tot leven komt is een afslag op een doodlopende weg. Maar wat dan wel? Het denken begon zich uit alle macht zich te bemoeien met mijn ideeën, zodanig dat er bijna stoom uit m’n oren kwam...

Toch voelde ik: dit is niet de weg, laat maar los... wat alle rationele redenen en logische verklaringen ook zijn, ik moet nog even geduld hebben want er is een oplossing onderweg, de tijd is alleen nog niet rijp.

En tja, dan valt er zomaar ineens in Gambia weer een deel van de puzzel op zijn plaats. En dank kan ik alleen maar dankbaarheid voelen, en eens te meer dat ik nu eens eindelijk mijn Indrukken moet gaan Doordrukken en Uitdrukken, zoals mijn vriendin Willeke dat laatst nog mooi zei! We gaan het meemaken.

De moeite waard om even te lezen, denk ik...

Ik heb een heel klein stukje gemeen met Zorba de Griek, naar het schijnt ging hij altijd dansen als hij weer eens even te veel had van de "hele catastrofe". Ik kan daarentegen niet dansen, en heb het ook nooit leuk gevonden. Op het moment dat het mij echter wat te veel word dan grijp ik graag naar mijn gitaar, en zie ik altijd uit naar de donderdagavond omdat we dan repeteren met de band. Mijn avondje uit(laadklep) voor mijn "catastrofe" die ik niet voor niets tussen haakjes heb staan. Helaas heb ik hier geen gitaar bij de hand, en met momenten mis ik dat vreselijk omdat ik hier genoeg meemaak waar ik even mijn zinnen op zou willen verzetten door even lekker los te gaan op mijn gitaar, en dan nog het liefste met To Survive de band waarin ik speel. Ik zie dus alweer uit naar de eerste repetitie avond vandaag over 2 weken precies ook om deze tijd.

Ik ben trouwens weer helemaal beter, de kuur is aangeslagen en heeft zijn werk prima gedaan. God wat ben ik daar blij om want ik vind ziek zijn echt verschrikkelijk en helemaal met de temperaturen hier ook al liggen die wel een stuk lager als vorig jaar deze tijd. Deze week ga ik daarom wat van mijn verloren vakantie inhalen, en daar is ook wel tijd voor want ik ben klaar met alle projectwerkzaamheden voor Go for Africa. Incidenteel zal ik Gerrit nog gaan helpen bij de collage. Dawda is helaas een tijdje uit de running, want zijn zoontje heeft afgelopen weekeind een ongeluk gehad met de fiets. Zijn voetje is tussen de spaken van het wiel gekomen met tot gevolg dat zijn grote teen gebroken is en zover was ingesneden dat hij er bijna af lag. Het was een zeer aandoenlijk gezicht om het kleine manneke zoveel pijn te zien hebben. Kleine kinderen en dieren, daar kan ik slecht tegen als daar iets mee gebeurt. Dat snijdt me door hart en ziel.

Zo kwam ik zondag terug van het strand, en stond even bij het hek van mijn compound te wachten tot Mamadoo de deur open zou maken. Op een gegeven ogenblik draai ik mijn hoofd weg van de deur naar de weg, en zie ik dat een hond zomaar wordt aangereden door een dikke SUV, terwijl deze makkelijk had kunnen remmen of het dier kunnen ontwijken, er was verder niemand op de weg. Hij reed gewoon met een stalen blik over het dier heen. Ik hoorde de botten kraken... en joenkerend van de pijn kruipt het dier zo goed en zo kwaad als het kan weg onder mijn auto. Een andere hond die het heeft zien gebeuren komt naar mijn auto toe en begint contact te zoeken met mensen voor hulp maar hij wordt overal weggestuurd, men heeft hier totaal geen respect voor dieren.

Ik kijk het dier in de ogen en zie zijn hulpeloze blik, hij keek me echt aan van: Doe dan wat! Maar ja, ik heb geen verstand van eerste hulp bij dieren, en daarbij was de kans zeer groot dat een van beide honden me zou grijpen met alle gevolgen van dien omdat ze hier veel ziektes bij zich dragen. Ik heb me nog nooit zo machteloos gevoeld, en zo boos tegelijkertijd. Ik geloof niet dat ik ooit echt haat naar iemand heb gevoeld maar die middag kwam het dichtbij. En wat me nog kwader maakte was de totale onverschilligheid waarmee de mensen om mij heen hiermee om gingen, niemand bekommerde zich om het lijdende dier.

Ik besloot een dierenarts te bellen van een eind verderop, als hij kon komen dan zou hij het dier misschien nog kunnen helpen, of in elk geval uit zijn lijden kunnen verlossen. Helaas, deze man had blijkbaar andere prioriteiten, want hij nam zijn telefoon maar niet op. Na een tijdje over en weer sms'en bleek dat geld voor hem belangrijker was dan het dierenwelzijn, want hij was niet bereid te komen onder het motto dat ik de rekening toch nooit zou kunnen betalen. Klootzak! Omg ik was echt in alle staten.

Een klein uurtje later zie ik twee blanke mensen en een paar locals om mijn auto heen staan. Ze trekken de hond er onderuit, die dood blijkt te zijn. Ik loop naar ze toe en begin te vertellen over wat er is gebeurd, wat ik heb geprobeerd ect. Het blijken Nederlanders. Ik kreeg een schouderklopje van hun en een bedank voor alle moeite. Jij kon er niks aan doen, en je hebt je best gedaan. Wat die

dierenarts betreft, die kennen wij, en het laatste woord is daar nog niet over gesproken... En zo zie je maar dat zelfs met de beste bedoelingen van de hele wereld er altijd situaties zullen blijven waarin je geen verschil kunt maken.

Maandag, gister dus heb ik niet zoveel gedaan, beetje gelezen en op de bank gehangen en even bijgeslapen, ik had zoveel indrukken te verwerken dat zelfs door een zeer goede nachtrust ik toch niet uitgerust wakker werd. Ik ben ook in het boek van Allen Carr begonnen met tot gevolg dat ik morgen de laatste sigaret rook en als niet roker terug naar huis kom. Het is nu eenmaal de instructie dat je tot het boek uit is door blijft roken, en vandaag kom ik daar niet meer aan toe. Savonds hebben we nog een gezellig etentje gehad bij een van mijn favoriete tentjes hier in de buurt. Eerder die dag hebben we afscheid genomen van Adje, de zus van Metsje, zij is hier een dikke week geweest samen met de rest van de family. Ze zijn allen tegelijk aangekomen, maar gaan op verschillende tijden weer terug. Voor mij was dat ook weer even wennen, want het gezinsleven ben ik niet meer gewend. Ik woon al heel erg lang alleen (volgens Metsje te lang) en dan raak je gewoon erg gewend aan je eigen ding doen. Daarbij heb ik niet zoveel op met algemeen aangenomen normen en waarden wat soms tot spanningen kan leiden. Ik doe mijn best om me zo goed mogelijk aan te passen maar het valt niet altijd mee.

Wat dat betreft heb ik soms ook wel last van het bubbelbad effect: als ik het niet heb, kan ik er soms behoefte aan hebben, maar als ik het dan eenmaal heb, ben ik het na een poosje ook weer snel beu. Goed tot zover de familie zaken. Vandaag heb ik met Gerrit de laatste technische school bezocht, waarmee ik zoals eerder gezegd dus klaar ben met de projecttaken van GFA 2013. Vanaf morgen zullen mijn dagen vooral in het teken staan van wat vakantie inhalen, nog wat incidentele klussen opknappen en zorgen dat de laatste eindjes aan elkaar worden geknoopt. En natuurlijk de laatste sigaret roken. Maar mijn volgers weten inmiddels zelf ook wel dat de dagen hier vaak anders lopen dan je zelf bedenkt, dus ik blijf ervoor open staan om me te laten verrassen door wat er nog komt, ik heb nog anderhalve week te gaan.

Home is, where the heart is!

Mijn laatste week is helaas alweer aangebroken, mijn god wat gaat de tijd snel hier. Nu het einde van de reis in zicht komt heb ik steeds minder zin om weer huiswaarts te keren, zelfs niet met de behoorlijke cultuurshock die ik ook dit jaar weer heb gehad. Eigenlijk leef ik sinds ik vorig jaar hier ben geweest in een constante staat van "heimwee" Als ik hier ben verlang ik naar dingen die ik in Nederland heb, en als ik in Nederland ben dan verlang ik naar mijn leventje in Gambia, zelfs met alles wat ik hier meemaak. Vorig jaar heb ik het al eens beschreven: de contrasten hier liggen verder uit elkaar, alle leuke dingen ervaar ik als veel leuker en de minder fijne dingen ervaar ik ook als veel minder leuk. De dalen zijn dieper, en de pieken zijn hoger. Leuk of niet, het leeft in elk geval intenser en dat vraag ook meer van mij, zowel qua flexibiliteit als energieverbruik.

Zo heb ik afgelopen week nog het een en ander meegemaakt, wat het besef dat het leven bij een volgende hartslag voorbij kan zijn ineens pijnlijk duidelijk maakt. Ik ging met Dawda afgelopen woensdag naar het ziekenhuis, want Mohamed moest met zijn gebroken teen op controle. Je weet hier, dat wordt altijd lang wachten. Tijdens het wachten kwamen er ineens twee auto's voor gereden waar vrouwen uit werden gedragen die zo bleek achteraf, betrokken waren bij een heftig auto-ongeluk. Een van beide dames leek bewusteloos terwijl de ander het uitkernde van de pijn. Ze werden snel naar de "emergency room" gedragen. De ambulance die bij het ziekenhuis hoorde was net daarvoor vertrokken, dus na het verlenen van de nodige eerste hulp kwamen er na geruime tijd twee ambulances van het Rode Kruis om de slachtoffers naar een groter ziekenhuis te brengen. Het was erg heftig om dat allemaal voor je neus te zien gebeuren. Bij een van de dames was het onderbeen door het geweld eraf geslagen, want dat werd nog even nagebracht in een rode doek. Tja dan slik ik ook wel even. Toen we eindelijk aan de beurt waren werd er bij mij een baby op schoot gedrukt die het uitkernde van de pijn, het arme manneke had hete thee over zich heen gekregen, en voor een groot deel van het boven lichaam was de huid er grotendeels af en/of verbrand.

In deze ernst had ik het alleen nog gezien tijdens de 1^e hulp lessen bij het kijken naar "de vieze" plaatjes. Nu kwam het echter binnen als een wervelwind en onweersgeweld bij heldere hemel. Dat wetend met de kennis dat er hier een hoop gebrek aan goede spullen en kennis is, begrijp je ook ineens de betekenis van het voortdurende Inshallah wat je hier hoort. Als god het wil komt het goed, en anders niet. Tja, waar anders moeten ze zich aan vasthouden? Toch merk ik ondanks alles, dat ook ik er sneller overheen stap als voorheen, je moet ook wel want het leven gaat door en de mensen hier hebben elkaar nodig en dat is voor mij niet anders. Als je er te veel in blijft hangen, is er geen aandacht meer voor al het andere wat ook je aandacht nodig heeft. Dat gezegd hebbend wil dat niet zeggen dat het soms ook mij te veel wordt, en ik dan zeer dankbaar ben voor de mensen die ik hier om mij heen heb, die ik een zeer warm hart toedraag.

En dan... het een is nog niet achter de rug, of het ander komt je alweer tegemoet. Er is van de week een groot ongeluk gebeurd op de Senegambia route, een paar dodelijke slachtoffers en naar de verhalen van de ooggetuigen was het een vreselijke bedoeling. En dat zomaar om de hoek van je eigen huis. In Nederland gebeuren die dingen ook, maar daar is het toch meer "ver van mijn bed show" Ik hoor het op de radio en zie het op het nieuws, maar zelden komt het zo dichtbij. Bovendien weet je, in Nederland zijn de voorzieningen in orde, de wegen veiliger, en de voertuigen beter, dus de kans op overleven is ook veel groter. Goed, nu even genoeg over dit soort zaken, anders wordt een van mijn laatste columns niks anders als dood en verderf en dat was nou ook weer niet mijn bedoeling. Ik heb trouwens deze week ook een einde gemaakt aan mijn eigen dood en verderf, ik ben definitief gestopt met roken, dankzij het boek Allen Car's Easy Way. En ik kan iedereen vertellen, stoppen is makkelijk, en dat had ik echt niet verwacht na al die mislukte stoppogingen. Allen weet echter precies hoe de rookfuij in elkaar zit, en geeft je de instructies hoe er weer uit te zwemmen en

er nooit meer terug in te duiken. Ik heb zelfs geen ontweningsverschijnselen. Kan het boek aan iedereen aanraden die rookt. Uiteindelijk is it all in the mind.

Afgelopen dagen heb ik veel met Gerrit doorgebracht, nog wat losse klusjes, en een paar uitstapjes gemaakt. Zo zijn we vandaag gaan vissen, althans dat hebben we geprobeerd. We zijn naar Lamin Lodge gereden en nadat we de auto hadden geparkeerd en de toeristenvangers van ons af hadden geslagen, gingen we op zoek naar een geschikte plek. Daarna hengels in orde maken en vissen maar. We hebben niet veel gevangen, enkel een hoop kledingstukken en welgeteld een hele mossel. In de middag zijn we bij een nieuwe provider in Gambia langs geweest, Gerrit en ik zijn samen bezig om hun qua technische realisatie verder in het zadel te zetten waar het aankomt op de server ruimte. Uiteraard moet dat solide in elkaar zitten, maar mag het, als het even kan ook niets kosten. En geloof het of niet, maar dat lijkt te gaan lukken omdat we veel met open-source (Linux based) software gaan werken die vaak ook gratis is. De eigenaar van deze provider vind ik een zeer inspirerende man. Hij heeft een groot deel van zijn leven in Engeland gewoond en is daarom wat wij hier liefkozend weleens een Bounty noemen: Blank vanbinnen en donker van buiten. Hij is zeer goed bij, en heeft duidelijke dromen en ambities. Ook weer een groot contrast met wat je hier het meeste ziet, maar het doet veel mensen goed en geeft de mens moed. Tot slot van deze dag hebben we met de Gambianen en Nederlandse-Gambianen (je weet wel, die zie je al van verre staan) Gerrits verjaardag gevierd wat een zeer gezellige happening was met een klein maar fijn clubje vrienden. En oh ja voor ik het vergeet te zeggen, gister heb ik voor het eerst een bucket shower genomen. Er was weer eens geen stroom, en was zo plakkerig van alle kanten dat ik dacht, ik wil gewoon douchen. Het water in de ton was alleen nog veel te koud, dus heb ik gewoon een pan water gekookt en op temperatuur gebracht en met een emmertje staan douchen. Heerlijk!

In deze zelfde tijd ben ik ook veel bezig geweest met mijn toekomst, zoals ik eerder al schreef, Gambia is onlosmakelijk verbonden met mij vanaf het moment dat ik hier mijn intrede heb gedaan. Het is nu alleen nog de vraag hoe dit verder vorm zal gaan krijgen. Wil ik het in de ICT, of toch meer richting de zorg op de ecolodge, of een combi van beide? Wat laat ik in Nederland achter en wil ik dat eigenlijk wel? De komende tijd zal het vanzelf wel duidelijk worden als ik weer even in Nederland ben, want, zodra je iets niet meer hebt wat je dierbaar is, ga je beseffen hoe belangrijk het voor je is. En wat ik aan het begin al zei, eigenlijk werkt dat twee kanten op. Het wordt voor mij een nieuwe uitdaging waarbij ik moet gaan afwegen of ik de sprong durf te maken in het diepe, met het vertrouwen dat het goed komt, zonder garanties in het vooruitzicht. Er zijn voor mij hier kansen genoeg. Een Gambiaan zal ik nooit worden, maar een echte Nederlander ben ik ook al lang niet meer. Ik voel me thuis in beide werelden. En waar mijn hart ligt, ben ik thuis!

Last but not least...

Rustig aan afbouwen is er dus ook dit jaar echt niet bij, heel even heb ik nog tijd om dan echt mijn allerlaatste blog van Go for Africa 2013 (deel 1) te schrijven. Vanaf vandaag is de afscheidstournee begonnen. Ik vind dat echt zo erg, maar het hoort er nu eenmaal bij. Veel mensen willen mij nog even op het laatste moment zien, de hand geven, nog om geld vragen of andere spullen ect. Ect. Ik kan ze onmogelijk allemaal helpen. De tijd is echt gevlogen, en zeker in deze laatste dagen kom je erachter wat er nog eigenlijk allemaal ligt te wachten. Een aantal van mijn vrienden weten dat ik morgen ook de auto ga inleveren, dus ze willen allemaal op het laatste moment nog even er gebruik van maken, en ik help ze waar dat kan. Morgen ga ik als het een beetje mee zit nog een laatste job afwerken, en in de middag naar een appartementje kijken wat ik eventueel voor een schappelijke prijs kan huren. Meestal is de jaarhuur goedkoper als maandelijks betalen, dus als het zover komt, dan heb ik zomaar een woning hier die ik dan ook kan doorhuren als ik er zelf niet ben. Ook is er op het laatste moment nog een auto voor "mij" opgeknapt: Er staat hier al twee jaar een landrover stil, een diesel automaat met een verbruik van 1 op 9. Vandaag of morgen zal het voertuig weer rijden met een beetje geluk, en go for africa houdt het in zijn wagenpark zodat ik me er mee kan verplaatsen.

Het is net alsof op het laatste moment nog van allerhande puzzelstukjes op elkaar vallen. Zoals eerder gezegd, zijn er nog wel een aantal praktische en sociaal/emotionele (zoals dat zo prachtig heet) overwegingen te nemen, maar de sterren lijken erg goed te staan voor mijn toekomstplannen.

Voor de rest wil ik dit blog afsluiten met een dikke knuffel en een vriendelijk dankjewel aan alle lezers, alle lieve en opbeurende reacties toen ik het even moeilijk had, aan de mensen die tijdens de reis nog een keer met de hand over hun hart zijn gegaan en mij nog wat extra geld hebben gegeven om dit project mogelijk te maken. Jullie gulheid heeft er zelfs voor gezorgd dat er een budget overschot is ontstaan, en conform de regels waar ik me netjes aan houd ga ik met Jullie in overleg wat er met dat geld gaat gebeuren, het blijft hoe dan ook niet op mijn bankrekening staan, want persoonlijk financieel gewin is uit den boze.

Dan wil ik het slot afsluiten met een vraag die me veel gesteld is de afgelopen tijd, zowel voor als tijdens de reis. Erik, ga je ook een tweede boek uitgeven? Het antwoord: Voorlopig niet. Misschien na een aantal andere ervaringen de komende jaren hier in Gambia, zou ik nu echter gaan schrijven voor een tweede boek dan wordt het vooral meer van hetzelfde en dat vind ik niet zinvol.

Ik zie jullie allemaal erg snel weer! En hoewel ik Gambia erg zal gaan missen, ben ik ook weer heel blij om mijn vrienden te gaan zien, muziek te gaan maken met de band! (ik mag al meteen vol aan de bak met twee shows in de eerste week na thuiskomst) En ik ben ook heel erg benieuwd naar de puppy's want ik heb van de week begrepen dat er weer een nieuw nestje is geboren...

Vele warme groeten uit Gambia!

Erik.